

D ů v o d y:

Odvolací soud zjistil, že žalovaný jel se svým zatíženým nákladním autem o váze více než 7280 kg — asi 8500 kg — po okresních silnicích, v žalobě uvedených a při tom způsobil žalovanou škodu na silničních předmětech tamže blíže poznačených. Tato zjištění nejsou stížena vadami, dovoláním podle Šu 503 čís. 2 a 3 c. ř. s. uplatňovanými, jsou tudíž závazna i pro dovolací soud (§§ 498 a 513 c. ř. s.). Podle nich není pochyby, že žalovaný žalobci žalovanou škodu způsobil (§ 1293 obč. zák.). Jde jen o to, zda ji také ve smyslu Šu 1294 obč. zák. zavinil. Na tuto otázku odpověděl odvolací soud právem kladně. Je nesporno, že žalovaný je majitelem závozu a velkoobchodu uhlím, dřívím a stavebními hmotami a že v této své živnosti používá pro jízdu po silnicích nákladního automobilu. Musí tedy znáti a jest jeho vinou, když nezná všechny předpisy, které se týkají provozu jeho živnosti, zejména i předpisy o nutných opatřeních při jízdě s nedělitelným nákladem o více než 7280 kg po erárních silnicích, obsažené v Šu 14 řádu silniční policie (vyhláška místodržitele pro Čechy ze dne 21. června 1886, čís. 49.165 z. zák. čís. 54) a ve výnosu místodržitelství ze dne 25. června 1863, čís. 33.617. Dále mu muselo při patřičné péči a pozornosti člověka obyčejných schopností býti též známo, že silnice, o kterou tu jde, je okresní silnicí druhého řádu, že okresní silnice, jak je všeobecně známo (§ 269 c. ř. s.), slouží zpravidla jen skrovnějším potřebám užšího místního kraje a proto nejsou tak důkladně a dokonale zařízeny jako silnice erární (státní) a že tudíž opatření, výslovně předepsaných pro tyto, v stupni jen ještě vyšším je použití též ohledně silnic okresních. Chtěl-li žalovaný na okres. silnicích použiti vozidla s nákladem nad naznačenou míru, bylo na něm, by vynaložil oné obezřetnosti, které takové podnikání vyžaduje. Opomenuv tuto samozřejmou povinnost, ručí podle Šu 1294 obč. zák. za škodu, z jeho jednání vzniklou. Jak již uvedeno, zjistil odvolací soud, že z jeho jízdy zažalovaná škoda vzešla. Vytýká proto dovolání neprávem odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci. Na tom nemění ničeho, že automobil žalovaného byl zemskou politickou správou k jízdě po veřejných silnicích připuštěn. Dekretem o tom je jen řečeno, že auto je po své technické stránce způsobilé, by ho bylo k jízdě po veřejných silnicích používáno; tím není však řečeno, že by při této jízdě nebylo třeba šetřiti oněch předpisů a samozřejmých opatření, kterých vyžaduje stav té neb oné silnice. Jest-li takto jisto, že žalovaný je ze škody práv, protože vznikla z jeho zavinění, stávají se bezpodstatnými všechny vývody odvolacího rozsudku a dovolání, které se zabývají jen pro opačný případ otázkou, zda by žalovaný byl podle Šu 1311 obč. zák. také povinen škodu nahraditi, kdyby byla vznikla náhodou.

Čís. 4601.

Není třeba, by odvolací soud, jemuž byla dovolacím soudem vrácena věc k novému projednání ohledně určité okolnosti, stanovil rok k ústnímu odvolacímu líčení, opakoval-li již před vydáním zrušeného

rozsudku důkazy, na základě kterých mohl i ohledně okolností, ohledně níž byla dovolacím soudem vrácena věc k novému projednání, učiniti zjištění, avšak jen přehlédnutím tak neučinil.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Rv I 1762/24).

Žaloba o dodržení kupní smlouvy byla původně oběma nižšími soudy zamítnuta. K dovolání žalobcovu zrušil dovolací soud rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl. **O d v o l a c í s o u d** po té uznal podle žaloby. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Rozsudek odvolacího soudu byl usnesením dovolacího soudu zrušen z toho důvodu, že se odvolací soud nezabýval vlastním odvoláním, jež čelilo proti tomu, že soud první stolice žalobní žádost zamítl z toho důvodu, že dohoda o převzetí dávky z přírůstku hodnoty nebyla vzata za prokázanou, takže odvolání nebylo vyřízeno, tedy že zustalo odvolací řízení v tomto směru neúplným. Odvolací soud, aniž ustanovil rok k ústnímu odvolacímu líčení, rozhodl ihned ve věci samé. V tom shledáva dovolatel zmatek podle Šu 477 čís. 4 c. ř. s. (podle čís. 1 Šu 503 c. ř. s.) a současně kusost odvolacího řízení. Jest správné, že se v Šu 511, druhý odstavec c. ř. s. ustanovuje, že mají nižší soudy z moci úřední ustanoviti rok k ústnímu líčení, to však jen tehdy, když toho nezbytně třeba, by po názoru dovolacího soudu zjištění k správnému právnímu posouzení věci potřebná byla učiněna. V tomto případě však odvolací soud již před vydáním zrušeného rozsudku při ústním jednání opakoval důkazy, na základě kterých mohl i ohledně žalobcovy námitky o převzetí či nepřevzetí dávky z přírůstku hodnoty učiniti zjištění, avšak jen přehlédnutím tak neučinil. Nemusil tudíž na zrušovací usnesení dovolacího soudu ustanoviti rok k ústnímu líčení odvolacímu, při němž byl by se musil omeziti na opakování důkazů, již v odvolacím řízení provedených, a právem rozhodl ihned, učiniv zjištění v původním svém rozsudku opomenutá. V tom nelze shledati uplatňované zmatečnosti, neboť tím vskutku nebyla dovolateli odňata možnost, aby jednal před odvolacím soudem.

Čís. 4602.

Srážel-li si dlužník z vyrovnacích splátek neoprávněně a libovolně poštovné, nezaplatil jich úplně (§ 57 vyr. řádu).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Rv I 1849/24.)

Žalovaný zavázal se ve vyrovnání věřitelům, mezi nimiž byl i žalobce, zaplatiti 50% kvotu pohledávek. Ježto ze splátek, zasílaných žalobci, si žalovaný srážel poštovné, domáhal se na něm žalobce zaplacení celé pohledávky, po srážce již zapravených vyrovnacích splátek. **P r o c e s n í s o u d** první stolice žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.